

Sygn. akt IV CSK 602/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku Z. S. i C. S.
przy uczestnictwie R. S. i A. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 kwietnia 2018 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., wnioskodawcy Z. S. i C. S. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, „wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące skutków prawnych dla bytu orzeczenia Sądu II instancji braku pełnego wygłoszenia przez Sąd jego uzasadnienia mimo dokonania wyboru takiej formy motywowania tego orzeczenia i zastąpienia transkrypcji ustnie wygłoszonego uzasadnienia jego pisemnym uzasadnieniem, które różni się w sposób zasadniczy od treści ustnie wygłoszonego uzasadnienia”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez osobę wnoszącą ten środek zaskarżenia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia określonego, dotychczas nierozwiązanego abstrakcyjnego problemu prawnego, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a dodatkowo wyjaśnienia, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżący nie spełnili tego wymagania, gdyż nie przedstawili, przy użyciu odpowiedniej argumentacji, istotnego problemu prawnego wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Poruszona w skardze kwestia nie ma cech istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i stanowi jedynie przejaw wątpliwości skarżących odnośnie do prawidłowości czynności podjętych przez Sąd drugiej instancji. Skarżący, powołując się na te kwestie, skupili się na próbie wykazania zarzucanych naruszeń prawa procesowego w konkretnych okolicznościach sprawy, a nie na przekonywaniu o wystąpieniu istotnego, abstrakcyjnego, budzącego poważne wątpliwości problemu prawnego.

Co istotne, „zagadnienie” przedstawione w skardze opiera się na błędnym założeniu, jakoby ewentualne uchybienia w zakresie uzasadnienia orzeczenia miały lub mogły mieć wpływ na istnienie („byt”) orzeczenia, którego sentencja – co nie budzi wątpliwości - została prawidłowo ogłoszona.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.